

ridou. Západní hranici tvořilo Appalačské pohoří – přibližně dva tisíce kilometrů dlouhé horské pásmo táhnoucí se od Newfoundlandu až na jih po Alabamu.

Do tmavých lesů si troufali jen někteří z odvážnějších osadníků. Tito ozbrojení hraničáři se s puškou a nožem sami toulali divočinou. Stříleli medvědy a vlky, lovíli pstruhy a do pastí chytali bobry. Pokud se někde někomu obzvlášť zalíbilo, rozhodl se zůstat. Z kmenů pokácených stromů pak během několika dnů postavil roubenou chatu, jejíž podlahu tvořila udusaná hlína. Talíře a lžice si vyřezal ze dřeva během několika málo hodin a ke spaní postačily kůže z bobra, medvěda nebo rysa. Mnozí hraničáři žili v ústraní dokonce i se svými ženami a dětmi. Od indiánů se učili pěstovat kukuřici a získávat šťávu z javorových stromů. Boty a šaty si šili z kožešin. Stali se

z nich mistři v kladení pastí. V případě nedostatku lovné zvěře na jejich území přešli hlouběji do lesů.

Indiáni se samozřejmě snažili tyto vetřelce vyhnat a uprostřed noci napadali jejich sruby. Buď se do nich vkrádali přímo okny, nebo je podpalovali hořícími šípy, které vystřelovali na střechy a kolem domů. Nejednou z domu unesli ženu s dětmi a umučili je k smrti. Život v pohraničí byl tvrdý a plný nebezpečí. Přesto někteří z osadníků nacházeli v této neznámé drsné zemi vždy něco lákavého, co je hnalo hlouběji do vnitrozemí.

Kolem roku 1750 se „Cesta divočinou“ (Wilderness Road) stala jednou z prvních schůdných cest přes Appalačské pohoří směrem na západ.

Společná práce: na výstavbě rodinného srubu se podíleli všichni sousedé.

300 LET

se bojovalo o zemi, která patří-
la indiánům. Evropani násilím
vzali původním obyvatelům
půdu, na níž začali pěstovat
kukuřici, boby a dýně. Indiáni
museli opakovaně prchat do
vzdálených oblastí, které už ale
byly obydleny jinými kmeny.
Mezi bělochy a indiány tak byly
rozpoutány spory a nenávisť.

Kdo překonal jako první Appalačské pohoří?

Daniel Boone (1734–1820) byl
hraničářem, kte-
rého přitahova-
la neprozkou-
maná území.
Od svého mládí
se znovu a zno-
vu vracel do nedotčené přírody Se-
verní Karolíny. Tehdy nikdo přesně
nevěděl, co se vlastně nachází za
Appalačským pohořím. Ačkoliv
jeho nejvyšší vrchol dosahoval
výšky jen asi dvou tisíc metrů,
žádný z osadníků ho tenkrát ještě
nezdolal. Na jaře roku 1769 se
u Daniela Boona objevil obchod-
ník, kterému indiáni poradili, jak
se dostat přes pohoří, a vyprávě-
li mu o obrovském množství
lovné zvěře v této oblasti. Tyto
skutečnosti Boona nadchly
a podnítily ho k výpravě, jejímž
cílem bylo pohoří překonat. Spole-
čně s pěti dalšími muži vybave-
nými koňmi, střelivem, dekami,
pastmi a zásobami potravin se
1. května 1769 vydal na cestu do
neznáma.

Od cíle je dělilo přibližně dvě
stě kilometrů chůze neznámou pusti-
nou. Procházeli řečišti, hustým hou-
štinám a dubovými a javorovými lesy.

Konečně objevili průrvu mezi dvěma
horskými hřebeny, kterou pojmeno-
vali Cumberlandský průsmyk. Tam
se před nimi otevřela země připomí-
nající ráj („kaintuck“).

Na rozlehlé planině pobíhala stáda
srn a jelenů, v řekách se hemžili bob-
ři, okouni a pstruzi, nad nimi se vzná-
-

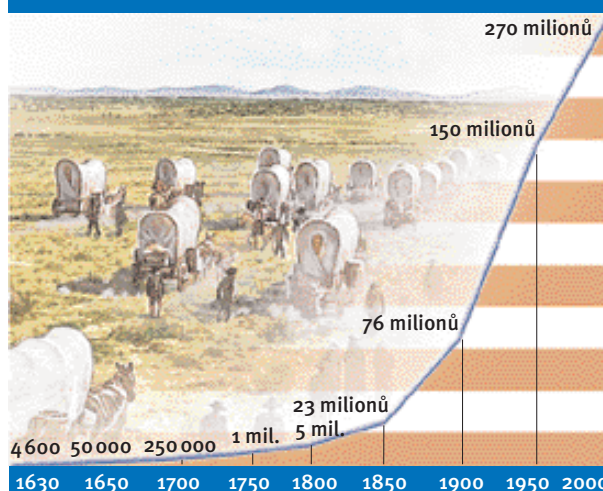
*Daniel Boone byl prvním odvážlivcem, který pro-
nikl na západní stranu Appalačského pohoří.*

šla hejna krocánů. Tato země s ne-
konečně rozsáhlým bohatstvím při-
váděla muže v úžas.

Poznali však jen nepatrný
zlomek jejího přírodního bo-
hatství. Řeka Mississippi leže-
la ještě pět set kilometrů před
nimi a dalších tři tisíce kilo-
metrů zbývalo k tichomoř-
skému pobřeží. Nikdo z nich
netušil, že v dalším století tuto
zemi zaplaví miliony lidí. Boo-
nova výprava strávila v oblas-
ti „kaintuck“ celou zimu i ná-
sledující rok. Při průzkumu
území se však muži neustále
museli chránit před indiány.
Dlouhé týdny trávili v úkry-
tech, které opouštěli jen

OSÍDLENÍ AMERIKY

*Velké množství
přistěhovalců,
kteří přišli do
Ameriky, rychle
zvýšilo počet
obyvatel.*